

GÁL SÁNDOR

Máglya

1.

*nagy tüzet élesztettem
a tűz nagyságát éltem
a lángok csodás fölvirágzását
a lobogás forró sziszegését
s a parázsból feltörő perzselő szél
láthatatlan sugárözöne
megérintette az arcomat
és átfordult a hamvadás eseményeibe
miközben néhány maradék szikra
fölemelkedett
s a nyugati horizont magasán
csillaggá gyűlt az alkonyat fölött
s az ismeretlen mélyeiben
új tér született
és benépesült
ragyogó galaxsiákkal
megteremtven magában
a jövő emlékeit
ami valótlannul üres
s ami valósággá szervesült
tűzzé anyaggá hanggá és csenddé
s benne elérkezett
az égi máglya
fényének teljessége*

2.

*a diófák levelei
halál-előtti sárgák
nem zuhannak az elmúlásban
csak levitorláznak
a maguk rendjében
befedik egymást tiszta csenddé
s itt előttem a máglya mögött
az otthonról hozott rózsák
szirmai keretezik
október vérző fájdalmát
közel vagyok
magamhoz bennük*

*bevérzett arcom sötétjével
kitépett fogaim helyén
a vérző források
hányadik napja már
hányadik napja
nem számolom
a láz fokait
vésők és fogók éleit
s azt sem hogy
ki ment el
s hogy ki virrasztott velem tovább
látni a láng-sötét
új golgotát*

Néha

*előkerül néha még
a vers is
egy-egy szó elsuhan
a sorvégre rímnek
s megcsendesül
az alkonyat vagy a hajnal
felröppen néhány gondolat is
könnyeden
szinte önmagától
s mire utolér az éjjél
a csillagok leköszönnek sorra
ahogy régen
s te ott állsz az éjszaka
birodalmában
virrasztván önmagadat
s nem gondol rád
az isten se már*